



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **M. Č.**
bytem K. 1049/8, B.
zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.11.2016, č.j. JMK 168047/2016, sp. zn. S-JMK 153066/2016/ODOS/Př,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.11.2016, č.j. JMK 168047/2016, sp. zn. S-JMK 153066/2016/ODOS/Př, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 27.7.2016, č.j. ODSČ-32050/16-20, sp. zn. ODSČ-32050/16-FIL/V, kterým byla žalobci uložena pokuta za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítá, že odpovědnost za správní delikt již zanikla; od spáchání správního deliktu do jeho pravomocného projednání uplynul více než rok. Žalovaný i prvostupňový správní orgán postupovali v rozporu s metodikou Ministerstva dopravy. Žalobce dále namítá, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť z něj nevyplývá, jakým konkrétním způsobem došlo k porušení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí pro nesrozumitelnost spatřuje žalobce také v tom, že u domu č. 74 na ulici Bolzanova v Brně se nacházejí i místa, kde parkování nebylo v rozporu s § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. V blízkosti domu č. 74 na ulici Bolzanova je umístěna dopravní značka č. IP 11q, „...*která obecný zákaz dle § 27 odst. 1 písm. d) silničního zákona „přebíjí“ a umožňuje předepsaným způsobem parkovat i ve vzdálenosti menší než je 5 metrů od křižovatky...*“. Prvostupňové rozhodnutí je podle žalobce nepřezkoumatelné také pro nedostatek důvodů. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nevyplývá, jak mělo dojít k porušení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu a z jakého podkladu prvostupňový správní orgán čerpal. Z odůvodnění podle žalobce nijak nevyplývá, zda vozidlo stálo v křižovatce nebo v zakázané vzdálenosti od ní; žalobce tak nemohl namítat případnou neprůkaznost provedeného měření. Žalobce dále namítá, že nebylo prokázáno, že se jednalo o křižovatku; s ohledem na podobu pozemních komunikací nelze podle žalobce vyloučit, že šlo pouze o účelové pozemní komunikace. Jestliže se povahou pozemní komunikace správní orgány nezabývaly, jsou jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Podle žalobce navíc nebyly splněny podmínky projednatelnosti správního deliktu dle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Žalobce namítá, že neměl možnost seznámit se s podklady, které byly prvostupňovému správnímu orgánu známy z úřední činnosti. Žalobce tak neměl možnost namítat, že jím označený řidič (pan A.) provozuje carsharing. Prvostupňový správní orgán se podle žalobce měl alespoň pokusit doručit označenému řidiči výzvu k podání vysvětlení. Pochybení spatřuje žalobce také v tom, že nebylo nařízeno ústní jednání a také že nebylo dokazováno v jeho přítomnosti. Žalobce dále namítá, že povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou.

3. Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí. Na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že se žalobou nesouhlasí; podle něj je napadené rozhodnutí správné a odůvodněné. Podle žalovaného se u správních deliktů provozovatelů vozidla – fyzických osob spáchaných do 6.11.2014 použije prekluzivní lhůta dle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu. Prvostupňové rozhodnutí je podle žalovaného přezkoumatelné co do srozumitelnosti i důvodů. Žalovaný ve vyjádření k žalobě dále uvedl, že skutkový stav je z fotografií, které procházejí správním spisem, zcela zřejmý. V nyní posuzované věci nebylo podle žalovaného nutné nařídít ústní jednání. Podmínky k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (žalobce) byly podle žalovaného splněny a žalobce měl možnost zúčastnit se dokazování mimo jednání. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je podle žalovaného v souladu s ústavním pořádkem. Žalovaný tedy navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Také žalovaný na svém procesním postoji setrval během celého řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

5. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
6. Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.); vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Rozhodoval bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.
7. Žaloba není důvodná.
8. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
9. Přestože je zákonodárcem zvolená objektivní odpovědnost provozovatele vozidla s možností liberace v tuzemském právním řádu (u fyzické osoby) neobvyklá, není nepřípustná či protiústavní (nález Ústavního soudu ze dne 16.5.2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16).
10. Zdejší soud musel nejprve posoudit, zda odpovědnost žalobce za správní delikt zanikla plynutím času již před pravomocným skončením správního řízení, jak tvrdí žalobce. To by ostatně zdejší soud byl povinen zkoumat i z úřední povinnosti. V případě, že by soud dospěl k závěru o zániku odpovědnosti žalobce za správní delikt, bylo by již neúčelné posuzovat další v žalobě uplatněné námitky.
11. Z napadeného rozhodnutí plyne, že ke spáchání správního deliktu mělo dojít dne 6.11.2014. Novela zákona o silničním provozu (zákon č. 230/2014 Sb.), kterou byla délka prekluzivní lhůty (§ 125e odst. 5) u správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f

zákona o silničním provozu teprve výslovně upravena, nabyla účinnosti až dne 7.11.2014, tj. den po spáchání správního deliktu. Nově odpovědnost fyzické osoby – provozovatele vozidla za správní delikt dle § 125f zákona o silničním provozu zanikla, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán (§ 125e odst. 3 a odst. 5 zákona o silničním provozu). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24.5.2017, č.j. 3 As 114/2016-46, plyne, že novelizace zákona o silničním provozu dopadá také na správní delikty provozovatele vozidla, které byly spáchány před účinností novely zákona o silničním provozu (7.11.2014). Navíc i před novelizací zákona o silničním provozu, kterou byla délka prekluzivní lhůty u správního deliktu provozovatele výslovně upravena, se na tuto prekluzivní lhůtu ustanovení § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu vztahovalo (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.10.2017, č.j. 3 As 266/2016-28).

12. Napadené rozhodnutí bylo vypraveno dne 21.11.2016 a tentýž den nabylo právní moci. Je tedy zřejmé, že ve věci bylo rozhodnuto do 4 let ode dne, kdy byl správní delikt spáchán. Správní řízení bylo zahájeno dne 2.5.2016, kdy bylo žalobci (jeho zmocněnci) doručeno oznámení o zahájení správního řízení o správním deliktu provozovatele vozidla ze dne 29.4.2016, č.j. ODSČ-32050/16-17. Podmínka zahájení řízení do 2 let ode dne, kdy se prvostupňový správní orgán o spáchání správního deliktu dozvěděl, byla tedy také splněna, neboť správní řízení bylo zahájeno do 2 let ode dne spáchání správního deliktu. Existence metodiky Ministerstva dopravy nemohla u žalobce založit legitimní očekávání, neboť z úřední činnosti (kupříkladu z řízení o žalobě vedeném pod sp. zn. 62 A 152/2016) je zdejšímu soudu známo, že po novelizaci § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu se příslušné správní orgány metodikou Ministerstva dopravy neřídily.
13. Zdejší soud nepřehlédl, že dne 1.7.2017 nabyt účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „nový přestupkový zákon“). Podle § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona se ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Nový přestupkový zákon tedy na posouzení zániku odpovědnosti žalobce za správní delikt v nyní posuzované věci nic nemění. Řízení o správním deliktu má trestní charakter, a proto je nutné zohledňovat základní zásady trestního práva. Stěžejní trestní zásadou je pravidlo, že odpovědnost za trestný čin se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání trestného činu; pozdější právní úpravy lze použít pouze tehdy, je-li to pro pachatele příznivější. Tuto zásadu převzal také nový přestupkový zákon v § 2 odst. 1. Zdejší soud proto musel posoudit, zda v souvislosti s novou kodifikací procesního přestupkového práva, kam lze nově zařadit také institut správního deliktu (nově přestupku) provozovatele vozidla, nenabyla účinnosti právní úprava pro žalobce příznivější. Byť novelizací § 125f zákona o silničním provozu zákonem č. 183/2017 Sb. došlo ke změně terminologie, podle přesvědčení zdejšího soudu ke změně zákona ve prospěch žalobce nedošlo. Zdejší soud tedy v nyní posuzované věci vycházel ze

skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného podle § 75 odst. 1 s.ř.s (při zohlednění trestního charakteru věci).

14. Namítá-li žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, pak nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost nastává zejména tehdy, pokud výrok odporuje odůvodnění či pokud právní závěry rozhodnutí vyplývající ze skutkových okolností zcela chybí nebo důvody rozhodnutí nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Nepřezkoumatelným rozhodnutím pro nesrozumitelnost je také takové rozhodnutí, jehož výrok či odůvodnění nedávají smysl. Důvodem požadavku na co nejpreciznější vymezení skutku ve výroku rozhodnutí ve věcech správního trestání je, aby byl znemožněn opakovaný postih za týž skutek či aby bylo zamezeno záměně skutku; požadavky na vymezení skutku ve výroku rozhodnutí musí být tedy relativně striktní, zároveň však ještě přiměřené. Z výroku prvostupňového rozhodnutí zdejšího soudu vyplývá, že porušení pravidel silničního provozu spatřoval prvostupňový správní orgán „...v neoprávněném zastavení nebo stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu... na pozemní komunikaci Bolzanova 74 v Brně dne 6.11.2014 v 04:30 hodin...“. Takto vymezený skutek je podle zdejšího soudu vymezen jednoznačně a nezaměnitelně. Dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu řidič nesmí zastavit a stát na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní; tento zákaz neplatí v obci na křižovatce tvaru "T" na protější straně vyúsťující pozemní komunikace. Z výroku prvostupňového rozhodnutí tedy soudu srozumitelně plyne, že řidič vozidla žalobce zastavil nebo stál na křižovatce nebo ve vzdálenosti kratší než 5 metrů před nebo za hranicí křižovatky; tedy porušil § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. To, zda vozidlo zastavilo nebo stálo na křižovatce nebo ve vzdálenosti kratší než 5 metrů před nebo za hranicí křižovatky, pro vymezení skutku není podstatné. Stejně tak není podstatné, zda se v okolí domu č. 74 na ulici Bolzanova v Brně nachází také místa, kde parkování nebylo v rozporu s § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Místo je blíže identifikováno také tím, že vozidlo stálo v křižovatce či u křižovatky. V kontextu dalších uvedených údajů ve výroku prvostupňového rozhodnutí (zejména čas a tovární značka vozu) je podle přesvědčení zdejšího soudu skutek vymezen jednoznačně a nezaměnitelně. Zároveň podle zdejšího soudu výrok prvostupňového rozhodnutí zahrnuje všechny obligatorní znaky skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla.
15. Žalobce dále namítá nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť podle žalobce není zřejmé, jak prvostupňový správní orgán dospěl k závěru o porušení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že prvostupňový správní orgán „...obdržel od Městské policie Brno oznámení č.j. MP-05944/03D-14, ze kterého vyplynulo, že vozidlem provozovatele byla porušena pravidla silničního provozu... oznámení obsahuje: fotodokumentaci a oznámení přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, spočívající v porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu...“. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je tedy zjevné, že prvostupňový správní orgán vycházel při úvaze o porušení zákona o silničním provozu z fotodokumentace vyhotovené Městskou policií Brno.

16. Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů také v tom, že se prvostupňový správní orgán ani žalovaný nezabývali povahou pozemních komunikací. Zdejší soud dává žalobci zapravdu v tom, že z napadeného ani jemu předcházejícího rozhodnutí není zřejmé, zda vozidlo žalobce nestálo na účelové komunikaci. Ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu se vztahuje ke křižovatce. Podle § 2 písm. w) zákona o silničním provozu je křižovatkou místo, v němž se pozemní komunikace protínají nebo spojují; za křižovatkou se nepovažuje vyústění polní nebo lesní cesty nebo jiné účelové pozemní komunikace na jinou pozemní komunikaci. Jestliže by v nyní posuzované věci šlo o situaci předvídanou v § 2 písm. w) věta za středníkem zákona o silničním provozu, žalobce by se porušení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu dopustit nemohl, neboť by nešlo o křižovátku.
17. Správním spisem neprochází vyjádření žalobce, ze kterého by bylo zřejmé, že by žalobce v průběhu správního řízení zpochybňoval kategorii pozemních komunikací, na kterých jeho vozidlo parkovalo, ve smyslu § 2 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Dle § 6 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je místní komunikací veřejně přístupná pozemní komunikace, která slouží převážně místní dopravě na území obce. Dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je účelovou komunikací pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Dle § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích je účelovou komunikací i pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, která slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu. Z fotografií žurnalizovaných ve správním spisu (fotodokumentace přiložená k postoupení spisového materiálu ze dne 11.2.2015) je zřejmé, že nejde o pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu. Stejně tak je z fotodokumentace procházející správním spisem patrné, že nejde o pozemní komunikace propojující jednotlivé nemovitosti, neboť z fotografií zdejšímu soudu vyplývá, že jde o místní komunikaci mezi rodinnými a bytovými domy v obci. Jestliže dle fotografií, které procházejí správním spisem, není pochyb o tom, že vozidlo nestálo na účelové komunikaci, a zároveň jestliže žalobce v průběhu správního řízení nezpochybňoval kategorii pozemních komunikací, neměl prvostupňový správní orgán ani žalovaný za povinnost zabývat se výslovně charakterem pozemní komunikace z důvodu naplnění definice křižovatky dle § 2 písm. w) zákona o pozemních komunikacích.
18. Žalobní argumentace poukazující na nepřezkoumatelnost napadeného (a především prvostupňového) rozhodnutí tudíž není důvodná a zdejší soud žádný důvod nepřezkoumatelnosti nenalezl ani nad rámec žalobní argumentace.
19. Žalobce dále namítá, nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť prvostupňový správní orgán neučinil dostatečné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Podle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky

ke zjištění pachatele přestupku a ne zahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. V reakci na výzvu prvostupňového správního orgánu provozovateli vozidla ze dne 12.2.2015 žalobce prostřednictvím zmocněnce dne 6.8.2015 sdělil, že vozidlo měl v užívání A. al A. Správním spisem prochází výzva k podání vysvětlení ze dne 18.9.2015, která byla neúspěšně doručována žalobcem označenému řidiči, a to na tuzemskou i zahraniční adresu uvedenou žalobcem. Není tedy pravdou, že se prvostupňový správní orgán nepokusil žalobcem určenou osobu kontaktovat. To, že zmocněnec žalobce opakovaně označuje za řidiče osobu A. al A., je známo také zdejšímu soudu (kupříkladu z řízení vedeném pod sp. zn. 62 A 103/2016). Žalobce navíc vyjma obecného tvrzení o osobě řidiče nepředložil žádný důkaz, který by jeho tvrzení prokazoval. Žalobce taktéž nepředložil důkaz svědčící o zapojení jím označeného řidiče do carsharingu, ačkoli mu v tom nic nebránilo. Uváží-li zdejší soud, že žalobce byl zastoupen zmocněncem, který svoji procesní strategii tradičně opírá o účelové procesní obstrukce (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3.5.2017, č.j. 3 As 61/2016-44, a ze dne 16.6.2016, č.j. 6 As 73/2016-40), dospěl zdejší soud k závěru, že prvostupňový správní orgán postupoval správně, jestliže v souladu s § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona věc odložil (záznamem o odložení věci ze dne 11.5.2015). Pak podle zdejšího soudu byly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (žalobce) dle § 125f zákona o silničním provozu.

20. Namítá-li žalobce zásah do práv na spravedlivý proces z důvodu vydání napadeného rozhodnutí bez nařízení ústního jednání, ani v tom mu zdejší soud nedává zapravdu. Podle § 49 odst. 1 správního řádu nařídí správní orgán ústní jednání v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Ze zákona o silničním provozu nevyplývá, že by muselo být v rámci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařízeno ústní jednání (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.3.2016, č.j. 1 As 166/2015-29). Ve vztahu k čl. 6 Úmluvy o ochraně práv a základních svobod pak Evropský soud pro lidská práva kupříkladu v rozhodnutí ze dne 17.5.2011 ve věci Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, uvedl, že zásahem do práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 Úmluvy není absence ústního projednání dopravního přestupku, jestliže správní spis obsahuje dostatečné podklady a obviněný měl možnost zpochybňovat spáchání přestupku v písemném vyjádření před správními orgány i soudy. Ze správního spisu nejsou patrné okolnosti, které by svědčily pro nutnost nařídit ústní jednání, a stejně tak žalobce vyjma obecných tvrzení neuvedl nic, co by mělo vést k závěru o nezbytnosti nařízení ústního jednání. Žalovaný tedy nepochybil, jestliže nenařídil ústní jednání ve věci.
21. Podle § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastník řízení včas vyrozuměn o provádění důkazů mimo ústní jednání, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Smyslem § 51 odst. 2 správního řádu je, aby měl účastník správního řízení možnost vyjádřit se k prováděnému důkazu a aby byl schopen bezprostředně vnímat všechny okolnosti související s prováděným důkazem. Při provádění důkazu listinou či kamerovým záznamem se přitom „pouze“ sdělí obsah listiny (§ 53 odst. 6 správního řádu) či přehraje kamerový záznam. Z povahy věci tedy důkaz listinou či záznamem z kamery nepřináší účastníkovi řízení přidanou hodnotu oproti kupříkladu důkazu výsledkem svědka, v rámci kterého může

účastník všemi vjemy vnímat provádění důkazu (celková důvěryhodnost svědka, pohotovost svědka při formulaci odpovědi apod.). Žalobce byl o provedení důkazů mimo ústní jednání (dne 1.6.2016 v 10.30 hodin) zpraven oznámením o zahájení správního řízení ze dne 29.4.2016, č.j. ODSČ-32050/16-17. To, že žalobce nebyl v přípisu ze dne 29.4.2016 vyzván k účasti při provedení důkazů mimo ústní jednání, nezákonnost prvostupňového rozhodnutí nezpůsobuje - zmocněnec žalobce je zdejšímu soudu znám jako specialista na správní trestání v oblasti dopravy, kterému musel být smysl výzvy dle § 51 odst. 2 správního řádu zcela zřejmý.

V. Závěr

22. Žalovaný podle zdejšího soudu aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud tedy žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

23. O nákladech řízení účastníků bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. listopadu 2018

David Raus, v.r.
předseda senátu